

EERSTE HULP BIJ HET WACHTEN

Er schuilt een voyeur in mij. Niet dat ik met een verrekijker mijn burens begluur. Neen, mijn actieterrein is het warenhuis.

Ik behoor niet tot de generatie die als eerste hulp bij het wachten onmiddellijk naar zijn smartphone grijpt, dus geef ik in de wachtrij aan de kassa mijn ogen en oren de kost. Ik observeer mensen en onderwerp hun winkelkar aan een kritische keuring. Best wel een interessante bezigheid, je krijgt zo een bescheiden inkijk in de leef- en eetgewoonten van andere klanten.

Een magere dame heeft haar boodschappen netjes op de band geplaatst: enkele pakjes met bereide maaltijden, slagroomtaartjes, een grote fles cola en sigaretten. Ze is goedlachs en spraakzaam, heel mager, gekleed in jeans en een sweater, met grijzende haren en een vale huidskleur. Ik betrap me erop dat ik onmiddellijk een mening over haar klaar heb en die is niet flatterend. Al snel ben ik beschaamd over mijn reflex. Wie ben ik om een volslagen vreemde op grond van een vluchtige ontmoeting, op afstand te beoordelen?

Vlak voor mij speelt zich een klassiek tafereeltje af tussen een jonge moeder en haar dochttertje van een jaar of acht, schat ik. Het kind doet wat kinderen doen. Met haar wijsvingertje duwt ze op de pakjes in een rek. Ondertussen zeurt ze en kijkt met smekende oogjes naar haar mama. Al dat lekkers, zo verleidelijk. Mama oogt vermoeid, afgepeigerd. Ze heeft alle moeite om haar ongeduld in te tomen. *‘Wil je nu asjeblieft, asjeblieft vijf minuten zwijgen? Vijf minuten maar.’* En ze bekrachtigt haar smeekbede met een diepe zucht, tevergeefs natuurlijk. Ik verdenk het warenhuispersoneel ervan om de snoepjesstand bewust aan de kassa te zetten om ouders met kinderen het leven zuur te maken.

Met schuldig leedvermaak geniet ik van het tafereeltje. Ik denk terug aan mijn eigen jonge mamatijd, met een baby in de Maxi-Cosi en twee peuters hangend aan de winkelkar. Alles heeft zijn tijd, gelukkig maar.

De kassierster laat het allemaal over zich heen gaan. Met één armbeweging laat ze elk product over de scanner glijden, die telkens oplicht en een moeilijk te omschrijven geluidje produceert. *‘Dag mevrouw’.... ‘Dat is dan 35,42 €. Met de kaart? Dank u wel. Hier is uw kasticket. Prettige dag nog verder’.* Ze is vriendelijk en correct, ondanks het eentonige werk en een bescheiden maandwedde. Voor mijn part verdienen zij en al haar collega’s een standbeeld ergens op een ereplaatsje in onze stad.

De mama heeft afgerekend en verdwijnt met haar dochttertje in de anonimiteit.

Op de band tussen mijn aankopen ligt uitdagend een pak heerlijke chocolade waar ik straks van ga genieten. Wat zou de man achter mij daarvan denken? Waarschijnlijk niets, tenzij hij ook een voyeur is natuurlijk.

Mieke